

Чарівна паличка

Анатолій Григорук

Тато, весь зосереджений, сидів за комп'ютером. Мама, очевидно, надовго, пішла в супермаркет. А Христинці самій так нудно, хоч плач.

— Тату, — просить Христинка, — пограйся зі мною.

— Ніколи мені, — буркає, не підводячи від комп'ютера голови, тато. — Бачиш, я зайнятий.

— Ну, хоч трішки, хоч крапельиночку, — не відстає Христинка. — Ти ж обіцяв почитати мені про Котигорошка.

— Потім. Зачекай ще трохи.

— Я вже он скільки чекаю.

— А ти байдик не бий. Поприбирай свої іграшки. А то по всій хаті валяються — ногою ступити нікуди. Вазон полий, он земля в ньому геть пересохла. На місце ослінчика постав. Та й причесатись тобі не завадило б. Ходиш розтріпулюю, як Пеппі Довгапанчоха.

Христинка ображено надула губи. Сіла на диван і демонстративно відвернулася до стіни.

— О, яка ти пані ображальська! — дещо винувато сказав тато. — Вибач, я не хотів тебе образити.

Він дістав із шухляди столу вдвічі довшого і вдвічі грубшого проти звичайних олівця з написом "Сувенір", простяг Христинці й, весело підморгнувши, сказав:

— Ось тобі чарівна паличка. Дарую назовсім. Можеш гратися нею, скільки тобі заманеться.

— А вона й справді чарівна? — недовіжливо спитала Христинка.

— Авжеж. Досить тричі доторкнутися нею до будь-кого з нас — і всі твої бажання здійсняться.

Христинка обережно взяла паличку, якусь мить постояла в задумі, відтак підійшла до тата, тричі вдарила його легенько по спині й проказала:

— Паличко, паличко, хай тато почитає мені!

Тато відхилився від комп'ютера, уважно глянув на Христинку, всміхнувся якійсь своїй потаємній думці й покірно розвів руками:

— О, як магічно подіяла на мене паличка! Мушу підкоритися її чарівній силі. Неси вже свою книжку.

Спочатку тато прочитав від початку до кінця всю казку про Котигорошка. Потім за повелінням чарівної палички возив Христинку на плечах по хаті. Ще й голосно іржав та вибрикував, як баский кінь. Після цього, знов-таки завдяки чарівній паличці, вони грали в піжмурки. А коли, награвшись, трохи перепочили, то вже тато взяв до рук чарівну паличку, тричі доторкнувся до Христинки й сказав:

— Хочу, щоб моя слухняна доня прибрала за собою іграшки!

Христинка думала, що після цих слів на неї теж якось незвичайно подіє чарівна сила. Але нічого такого не сталося. Проте виходити з веселої гри їй не хотілось, і вона старанно склала в шафу всі свої іграшки. Потім полила вазон. Поставила на місце ослінчик. І до приходу мами навіть встигла причесатися.